

LBRIS

We know
books

MÓRA FERENC
Rege a csodaszarvasról

Editura **KEDVENC** Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-16-8

REGE A CSODASZARVASRÓL.....	3
A HUNOK HAZÁT KERESNEK.....	9
AZ ISTEN KARDJA.....	13
A HADAK ÚTJA.....	17
A MAGYAROK ÚTRA KELNEK.....	23
PERESZKA FUTÁSA.....	27
EGEREK MEZEJE.....	32
ÁRPÁD, A HONALAPÍTÓ.....	40
NAGYÉTKŰ KÓROGYI.....	43
HERVOJA HAZATÉRÉSE.....	49
A PÁPRÁDI RAB.....	57

LBPIS E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban lévő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și se pedepsește conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÓRA, FERENC

Rege a csodaszarvasról / Móra Ferenc. -

Odorhei : Kedvenc Kiadó, 2022

ISBN 978-606-9633-16-8

Illustrator: Sebestyén Irma

Prof. Posfat. Szitai György Ferenc

821.511.141

REGE A CSODASZARVASRÓL

*Száll a madár ágrul ágra,
Száll az ének szájrul szájra...
(Arany János - Buda halála)*

Ahogy a madár száll ágról ágra, úgy száll szájról szájra a magyarok származásának mondája. Az apa elmeséli fiának, az később az ő fiának. Egyszer majd ti is elmesélitek utódaitoknak, honnan jöttünk, hogyan kerültünk ide ebbe a szép országba.

Hallgassátok meg! Hol volt, hol nem volt, messze napkelet felé volt egyszer egy híres-nevezetes fejedelem, akit Nimródnak hívtak. Száz gulyása, ezer csikósa, tömérdek nyája, ménese volt ennek a fejedelemnek. De ő nem azokra volt büszke, hanem két fiára. Hunornak hívták az öregebbiket, Magyarnek a fiatalabbikat. Egyformán derék, jó növésű legény volt mind a kettő. Sas a szemük, villám a kezük. Nagy vadászember volt Nimród, s akármerre űzte-kergette a vadat, mindenfelé elkísérte a két fia. Mondta is neki a

felesége, Enéh királynő: - Nem jó vége lesz annak, uram királyom, ha te úgy rákapatod a gyerekeket a vadászatra.

- Ahogy az isten akarja - felelt mosolyogva az öreg fejedelem. - Én már csak annak örülök, hogy nem kell már azokat féltetni a vadálattól se, mert azzal is elbánnak.

Később a fiúk apjuk nélkül is elmentek vadászni. Egyszer éppen apjuk országának a határán vadászgattak kíséretükkel. Ötven deli levente kísérte Hunort, ötven nyalka legény Magyar. Sok madarat halomra nyilaztak, dárdájuk számtalan vadat leterített. A két testvér már éppen hazafelé készülődött, mikor hirteien egy gímszarvas bukkant fel előttük. De olyan ám, amilyent még sohase láttak. Fehér a szőre, mint a hó, ragyog a szeme, mint a gyémánt, ágas-bogas két szarva pedig egymásba fonódva olyan, mint a koszorú.

- Ezt már csak nem hagyjuk itt! - kiáltott Hunor, lovára pattanva.

- Legjobb volna elevenen elfogni, és hazavinni édesanyánknak! - Azzal felszökött paripájára Magyar is.

- Hajrá, száz vitézükkel utána a csodaszarvasnak! Árkon-bokron keresztül, hegyről le, hegyre fel, sűrűből tisztásra, mezőről berekbe.

Reggeltől napszállatig nyomában voltak, de csak nem érték el a szarvast. Mikor már úgy volt, hogy mindjárt elfogják, nagyot szökkent a gyönyörű állat, s egy locsogós, mocsaras ingoványban végképp elveszett a szemük előtt. A daliák egymásra néztek.

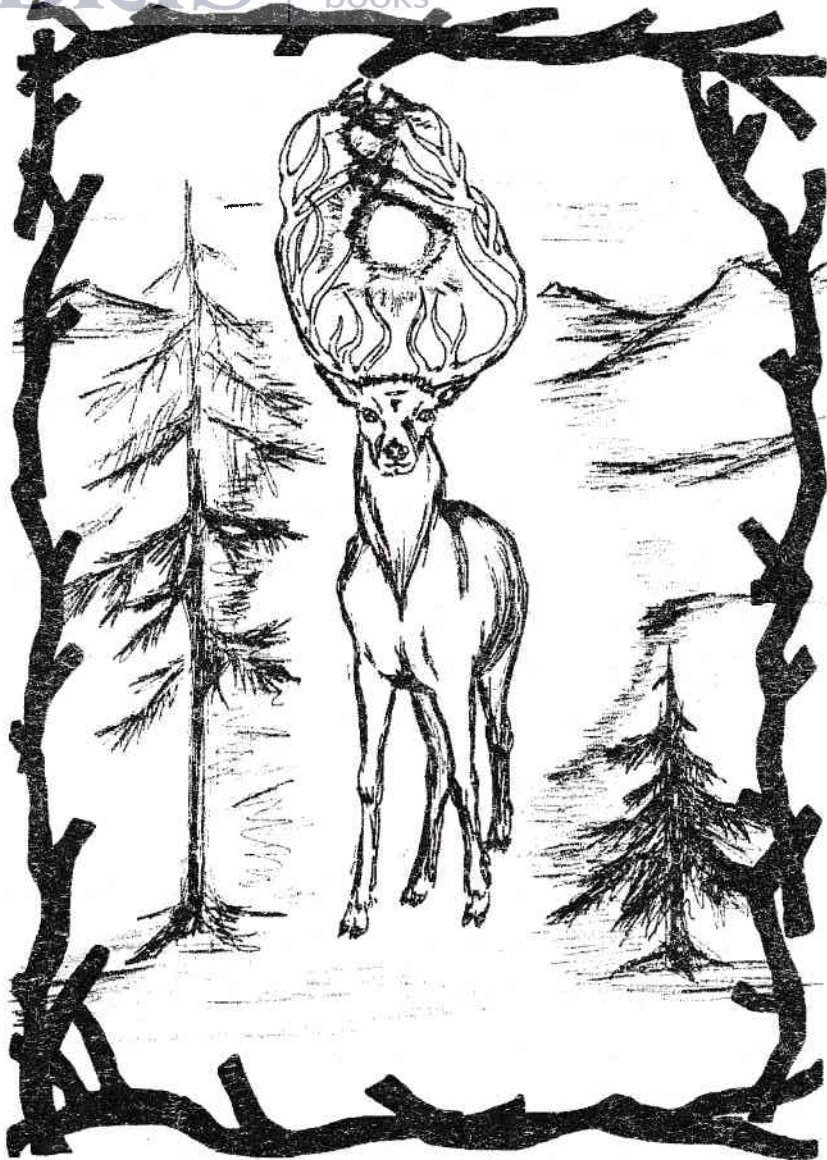
- Szeretném tudni, bátyám, hová kerültünk - szólalt meg Magyar. Körülnéztek, s csudaszép tájéket láttak maguk körül. Selyem a füve a legelőnek, mézes a gyümölcse a fáknak, az erdőben seregestül az őz, nyüzsög a folyóban a hal.

- Hej, öcsém, szeretnék én itt sátrat verni! - sóhajtott Hunor.

- De megszakadna apánk, anyánk szíve, ha többé nem látnának bennünket - felelte Magyar.

- De látnak ám! - fordította hazafelé Hunor a lova fejét. - Szüleinkhez hazatérünk, szándékunkra áldást kérünk!

Haza is ment a két testvér az öregekhez. Nimród fejedelem helyben is hagyta szándékukat, csak

Enéh királyné sopánkodott:

- Jaj, édes gyerekeim, mi lesz belőletek azon a vadon helyen? Ki főz nektek ebédet, ki mossa ki gylcsruhátokat?
- Majd csak ád az isten arra is valakit - bízatta az öreg fejedelem a feleségét.

Csakugyan adott is. Mire a fejedelem fiai a száz vitézzel visszatértek a szigetre, már messziről vidám muzsikaszó és ének fogadta őket. Egy szomszéd fejedelemnek, Dul királynak a két lánya mulatott, mind a kettő ötven-ötven lánypajtásával. Táncoltak, bújócskáztak, libegtek-lebegtek a holdfényben, mint liliomvirágok a szélben.

Hunor és Magyar összenéztek a vitézekkel.

- No, fiúk, lesz már, aki főzön, mosson ránk! Ebből lesz csak nagy lakodalom!

Úgy is lett! Közibük vágattak, minden legény a nyergébe kapott egy lányt, és azt mondta neki:

- Én az urad leszek, te a feleségem. Ásó-kapa válasszon el bennünket egymástól. Hunornak és Magyarinak a két királylány jutott. A helyet pedig megfelezték egymással. Napnyugati fele jutott Hunor népének, s azok voltak a hunok.

A keleti fele jutott Magyar leventének, s ezeknek utódjait nevezték magyaroknak. Az országot Szittyaországnak.

Ez a szép monda pedig szálljon tovább is szájról szájra.

A HUNOK HAZÁT KERESNEK

Sok-sok esztendeig békeességben éltek Szittya- országban Hunor és Magyarivadékai. Úgy elszaporodtak, mint fűszál a réten, s alig fértek el egymástól. Ha a hun halász ki akarta vetni hálóját a folyóba, rátámadt a magyar halász:

- Ez az én folyóm, keress magadnak halat máshol!

Máskor meg a hun pásztor kergette el a magyar pásztor barmát a legelőről:

- Itt az én marhámnak terem a fű, szedd fel innét a sátorfádat!

Egyszer aztán azt mondták a hunok vezérei a magyarok vezéreinek:

- Az itt a hiba, testvérek, hogy kicsiny már Szittyaország két ilyen nagy népnek. Gyertek, keressünk közösen más hazát, ahol jobban elférünk.

- Nem úgy lesz az! - felelték a magyarok. - Ha megint közös hazában telepszünk meg, megint csak nem férünk el egymástól. Hanem ha ti itt hagytok bennünket, és kerestek magatoknak új hazát, akkor nekünk, magyaroknak elég nagy lesz Szittyaország.